

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלֻקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלֻקֵי י"א

קוֹנְטֵרְס 941

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ספר השכינה והזהר

דְּרָשָׁה מֵאֵת כ"ק אֲדָמוּר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א בְּקֶבֶר רַחֵל, ט"ו כִּסְלִיו
תשע"א, וְסִיּוּם כָּל סֵפֶר הַזֹּהָר, וְסִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת, בְּיוֹמָא דְהִילּוּכָא שֶׁל
מִחְבֵּר הַמִּשְׁנֵיּוֹת רַבִּינוּ הַקְּדוֹשׁ רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא זִיע"א, עַל יְדֵי
"מִפְעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי" - שֶׁעַל יְדֵי "חֲבֵרָה מִזְכֵּי הַרְבִּים הָעוֹלָמִי"
מִיּוֹדוֹ שֶׁל הַגֵּה"צ רַבִּי שְׁלום יְהוּדָה גְּרָאָס כ"ק מָרְן אֲדָמוּר
שְׁלִיט"א

בְּרוּכִים הַבָּאִים בְּשֵׁם ה'.

נִתְאֲסַפְּנוּ בְּקֶבֶר רַחֵל מִקּוּם הַתְּפִילָּה וְהַגְּעוּגוּעִים שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת סִיּוּם
זוהר הַקְּדוֹשׁ וְסִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת. שֶׁעַל יְדֵי לְמוּד הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ הַבְּטִיחוּ
לָנוּ מֹשֶׁה רַעֲיָא מֵהִימָנָא וְאַלְיָהוּ הַנְּבִיא וְהַרְשַׁב"י "בְּדָא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא",
וְיִתְקִים בְּנוּ בְּמַהְרָה מַה שְּׂאֲמַר הַנְּבִיא יְרֵמְיָהוּ (פְּרָק ל"א, י"ד ט"ז): "כֹּה אָמַר
ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמָע נְהִי בְּכִי תִמְרוּרִים רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ מֵאַנְהָ לְהַנְחִים
עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינָנו. כֹּה אָמַר ה' מִנְעִי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמְעָה כִּי יֵשׁ שְׂכָר
לְפַעֲלָתְךָ נְאֻם ה' וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב. וְיֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ נְאֻם ה' וְשָׁבוּ בְּנִים
לְגִבּוֹלָם". כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ הַמַּלְבִּי"ם, "יֵשׁ תִּקְוָה לְאַחֲרִיתֶךָ" - יֵשׁ תִּקְוָה עַל אַחֲרִית
הַיָּמִים בְּעַת קֵץ שְׂאֻז "וְשָׁבוּ בְּנִים לְגִבּוֹלָם" - רְצָה לוֹמַר הַגַּם שֶׁהֵם עֲצָמָם לֹא
יֵשְׁבוּ, הַבְּנִים שְׁלֵהֶם שֶׁהֵם הַדּוֹר הָאַחֲרוֹן, יֵשְׁבוּ לְגִבּוֹלָם.

בְּרוּךְ ה' יֵשׁ לָנוּ כָּבֶד כָּאֵן בְּקֶבֶר רַחֵל יְשִׁיבָה שְׁלוֹמֵדִים זֶהר הַקְּדוֹשׁ כְּשִׁיטַת
הַרְמַח"ל (רַבְנוּ חַיִּים לוּצְאָטו), מֵהַנֶּיֶץ הַחֲמָה עַד הַשְּׂקִיעָה, וּבְכָל זֹאת אֲנִי
חוֹשֵׁב שֶׁזוֹ הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה שֶׁיֵּשׁ שְׂמִחָה כְּזוֹ, סִיּוּם מִשְׁנֵיּוֹת וְסִיּוּם הַזֹּהָר
הַקְּדוֹשׁ בִּיחָד, בְּקֶבֶר רַחֵל. [אוֹלֵי הַחֲסִידִים עָשׂוּ פֶּעַם שְׂמִחָה פּה]. תְּמִיד בָּאוּ
וּבָאִים כָּאֵן לְהַתְּפַלֵּל, לְבָכוֹת. רַחֵל אֲמָנוּ הִיא בּוֹדְדָת, כָּל הָאֲמָהוֹת מְלַבְּדָה
נִקְבְּרוּ בְּמַעְרַת הַמְּכַפְּלָה. וְאֵילוּ בְּקַבּוּרַת רַחֵל כְּתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ה, כ'): "עַד
הַיּוֹם הַזֶּה". מֵהוּ הַפְּרוּשׁ שֶׁל "עַד הַיּוֹם הַזֶּה" - זוֹ הוּא נֶסֶח שֶׁלֹּא כְּתוּב אֲצֵל

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אף אחד?! כתוב בתרגום יונתן: עד המשיח. עד היום - עד המשיח. במקום של בשורת גאולה ישנה בדידות גדולה.

"בבכי יבאו ובתחנונים אובלים" (ירמיהו ל"א). כל מה שכתוב בפרק זה שיך לנבואה על רחל אמנו. הכל שיך לברכה המיוחדת שנאמרה "ושבו בנים לגבולם". כאן, בקבר רחל, מקום של תפילה ותחנונים. וכל מה שהיה נעגועים של כלל ישראל בענין הגאולה הוא הכל מרחל אמנו.

אנו רואים בפרשת ויחי (בראשית מ"ח) שיעקב אבינו נראה כמצטדק לפני יוסף בנו: "ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם". וכתב שם רש"י: "ואקברה שם" - ולא הולכתיה אפילו לבית לחם להכניסה לארץ, וידעתי שיש בלבך עלי [תרעמת], אבל דע לך שעל פי הדבור קברתיה שם שתהא לעזרה לבניה כשיגלה אותם נבוזראדן, והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים, שנאמר (ירמיהו ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'", והקדוש ברוך הוא משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שכר לפעלתך נאם ה'... ושבנו בנים לגבולם".

נבקש מאמינו רחל עליה השלום שתלך ותודיע למשה רבנו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי ורבי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו, שברוך ה' זכינו שיש כבר אלפים שיעורים של אחינו בני ישראל שלומדים זהר הקדוש, והם הבטיחו לנו "בדא יפקון מן גלותא", ואנו מחפיים כבר להבטחתם, לביאת המשיח ובנין בית המקדש, כמבואר בדברי חכמינו זכרונם לברכה שהיתה לך אמנו רחל זכות מיוחדת - להיות סמוך לבית המקדש. חלק מבית המקדש היה בנוי בחלקו של יהודה וחלק היה בנוי בחלקו של בנימין. ולגבי שילה כתוב שהיה בחלקו של יוסף. ובמסכת זבחים (דף ק"ח עמוד ב') הגמרא אומרת שהסנהדרין הם בחלקו של יוסף. ושכינה תמיד בחלקו של בנימין. לכן אנו מבקשים ממך אמנו רחל שבזכות למוד וסיום הזהר הקדוש אצלך נזפה כבר למה שנאמר בירמיהו (ל"א, י"ד): "קול ברמה נשמע... רחל מבכה על בניה וגו'", והקב"ה משיבה (ירמיהו ל"א, ט"ו): "יש שכר לפעלתך נאם ה'... ושבנו בנים לגבולם".

למעלה, המאור מוריד אותה למטה לקשר הזה לעשות בו מדידה למטה. והכל בסוד של הדיוקן של וא"ו יורד נקרא תב"ר. וכשירד ועומד על האותיות, הרי נתבאר.

ואתם שני הקשרים האחרים שאמרנו שנשארו, עומדים על האותיות, ומתפשטת אבן המדידה בסוד של וא"ו ואוחז בהם, ואז נקרא זקף גדול. וכשלא קיימת ההתפשטות הזו בשני הקשרים הללו, נקרא זקף קטן, ואף על גב שהנה הכל עומד בסוד אחד.

והמשבליים זיהרו, יעשו נגון בסוד הזה כראוי. זיהירו למעלה, זיהירו למטה, לקיים את קיום סוד האמונה, וסומכים אותה ומאירים לה. זיהירו באותו הנגון ריח אחר ריח, ונעימות זו אחר זו. כשכלם מתחברים בסוד הזה, המדידה עולה כחשבון זיהירו. משום שה"זיהירו" הזה הוא כחשבון מאתים שלשים ושמונה, שהרחות הללו והתנועות לנגן, שיתפשט המאור בכל האורות תוף המדידה לסמך את התורה. ומשום זה זיהרו כזה"ר, כף הוא לחשבון זיהיר"ו. זיהרו כזהר אחד הוא. מה בין זה לזה? אלא כמו שנאמר, שהרקיע העליון הנסתר על הכל, מדידה בתוף קו המדה שעומד ברקיע הזה בכל המדידות של החיות הקדושות העליונות והתחתונות, ומשום כף זיהירו כזהר, בכל אותם החיות העליונות והתחתונות, כזהר באותה הרקיע שעומד עליהם, והכל זה כנגד זה. והסימן של כל הסודות הללו

דייוקנא דוא"ו נחית אקרי תבירא. וכד נחית וקימא על אתון הא אתמר.

ואנון תרין קשרין אחרנין דקא אמרן דאשתארו קימין על אתון ואתפשט בוציצא ברזא דוא"ו ואחיד לון. וכדין אקרי זקף רב וכד לא קימא פשיטו דא בהני תרי קשרין, אקרי זקיפא זעיר, ואף על גב דהא כלא ברזא חדא קימא.

והמשבליים זיהרו, יעבדון נגונא ברזא דא פדקא חזי. זיהרו לעלא זיהרו לתתא, לקימא קימא דרזא דמהמנותא, וסמכין לה ונהרין לה. זיהרו בההוא נגונא ריחא בתר ריחא ונעימו דא בתר דא. כד מתחברן כלא ברזא דא, משחתא סליק כחשבון זיהירו. בגין דהאי זיהירו הוא כחשבון רל"ח, דהני ריחי ותנועי לנגנא לאתפשטא בוציצא בכלהו נהורין, גו משחתא לאסתמכא אורייתא. ובגין דא זיהרו כזה"ר הכי הוא לחשבנא זיהיר"ו.

זיהרו כזהר חד הוא. מה בין האי להאי. אלא כמה דאתמר דרקיעא עלאה סתימאה על כלא, משחתא גו בוציצא דקימא בהאי רקיע, בכלהו משחתי דחיון קדישין עלאין ותתאין ובגין כף זיהרו כזהר בכל אנון חיון עלאין ותתאין כזהר בההוא רקיע דקימא עליהו, וכלא דא לקבל דא. וסימנא דכל רזין אלין בהאי קימא זיהרו כזהר סימנא דא. ורזא דא לא אתיהיב אלא למארי מדין דידיעי ברזא דא דבוציצא. זכאין אנון צדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי.

כנה עומד, זיהרו כזהר הסימן הזה. והסוד הזה לא נתן אלא לכעלי מדות שיודעים בסוד קו המדה הזה. אשריהם הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא.

הא חזי. והמשפלים יזהרו וכו'. והמשפלים יזהרו אליו אנון דמסתכלי ברזא דחכמתא בסתרי רזין דאורייתא אליו צדיקיא דעבדין רעותא דמאריהון. ומשתדלי באורייתא יקמא וליליא. ואליו אנון משפילים דאנון משפילים ברעותא דמאריהון תדיר. והא אוקימנא דלית דרגא פדרגא ידיהו.

בגין כך כל אנון דמשתדלי באורייתא, אקרון משפילים מסתפלן בחכמתא מסתפללן ברזא דחכמתא עלאה. אין סוף אתפשט נהירו סתים דלא ידיע, והאי דנפקא מאין סוף קיימא לקיימא. והמשפלים יזהרו פזהר הרקיע, אליו אנון דמסתכלי ברזא דחכמתא, בסתרי ברזא דאורייתא אליו אנון דידעי ברזא דרזין, ומסתפלן ואתחזו לאזדהרא בהוא זהירו דנגיד ונפיק וקיימי ברזי דאורייתא, וידעי לאסתפללא בסתרהא.

בוהר הרקיע, דא איהו רקיעא דקאים לאנהרא לתתא, ואתעטר לעלא ונהיר לתתא. והוא זהר נגיד ואתמשך לתתאי ומההוא זהר אתגנו, וקיימי בקיימיהו ואזלי ושאטן ונצחי גבורי שמיא ודיני גבורתי טסיסין.

ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. פד נהרין פוכביא בנהירו דנציץ ונטלי במטלנוי לאתנהרא מגו דרגין ידיעאן, פוכבא דנהיר מסטר דמזרח פמה אנון משרין מזלגן קיימאן בקסטוריהו. האי פוכבא נציץ תלת זמני ובטש נציצו דילה ברביעתא לקבלא נציצו דחד קטרא וטהורנא דקיימא לעלא. ולבתר שכיף ואתנצצן כל אנון אחרנין ואיהו סתים באתריהו. והאי אקרי כוכבא אוימנא. לבתר נפקא לסטר דרום פוכבא אחרא, ודא נציץ בארבע כוכביא דרהטי ואזלי ואושיטו

בא וראה, והמשפלים יזהרו וכו'. והמשפלים יזהרו, אלה אותם שמסתכלים בסוד החכמה, בסתרי הסודות של התורה. אלה הצדיקים שעושים רצון רבונם, ומשתדלים בתורה זמים ולילות. ואלו הם המשפילים שהם משפילים ברצון רבונם תמיד, והרי בארנו שאין דרגה פדרגתם. משום כך, כל אותם שמשתדלים בתורה נקראים משפילים, מסתכלים בחכמה, מסתכלים בסוד החכמה העליונה. אין סוף מתפשט אור נסתר שלא ידוע, וזה יוצא מאין סוף ברית לקיים. והמשפלים יזהרו פזהר הרקיע, אלו הם שמסתכלים בסוד החכמה, בסתרים בסוד התורה. אלו הם שמפירים את סוד הסודות, ומסתכלים ויראו להזדהר באותו הזדהר ששופע ויוצא, ועומדים בסודות התורה ויודעים להסתפל בסתריה.

בוהר הרקיע, זהו הרקיע שעומד להאיר למטה, ומתעטר למעלה ומאיר למטה. ואותו הזדהר שופע ונמשך לתחתונים, ומאותו הזדהר הם נזונים, ועומדים בקיימם והולכים ומשוטטים, ומנצחים גבורי השמים, ודנים גבורות קשות.

ומצדיקי הרבים פפוכבים לעולם ועד. פשמאירים הפוכבים באור שנוצץ ונוסעים במסעותיהם שיאורו מתוף דרגות ידועות, הפוכב שמאיר מצד המזרח, פמה הם מחנות משתלשלים עומדים בהיכלותיהם. הפוכב הזה נוצץ שלש פעמים, ומכה את הניצוץ שלו ברביעית לקבל ניצוץ של קשר אחד ואור פנימי שעומד למעלה. ואחר כך שוכך, ומתנוצצים כל אותם האחרים, והוא נסתר במקומם. וזה נקרא

כוכב אמן. אחר כך יוצא לצד הדרום כוכב אחר, וזה נוצץ עם ארבעה כוכבים שרצים והולכים ומושיטים את אורם לארבעת צדדי העולם, וזה נקרא כוכב שנוצץ משני צדדים, דרום ומזרח.

ונאורים אלה ורבות רבות כוכבים שנוטלים זהר וניצוצות מתוף ניצוצות שמאיר מהשמש. שמש של המשקוף (משקוף של השמש) כשמאיר במסעו, נאורים ממנו כל אותם הכוכבים שמאירים ונוצצים כל אותם כוכב אמן. אף על גב שנסתר אחר כך, יוצא וזוהר עליו ממנה אחד ששמו יגזריאל.

ובשכוכב אמן הזה יוצא ונוצץ ולא נסתר, איזי אותו הממנה מוריד שלום לאותו הצד. וכאשר הניצוץ הקשה עושה מדידה למעלה ולמטה, והכל מסתמך ומאיר ושופע התעוררות של הרקיע העליון כנגד המזרח, והוא מתעורר כנגד המערב, וסימנו - (ישעיה מא) מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו, אז כל אותם הממנים שעומדים על הכוכבים, כלם יובילו האור של הפנים מתוף השמש, כשנוסע השמש למשקוף אחד שהוא משקוף של בילגא, אז אותו הכוכב שנוצץ מאיר מתוף כחו של ממנה אחד שנוסע כשהשמש נוסע.

ויהי לי שור וחמור - מצד של תפלין של ראש. צאן ועבד ושפחה - מהצד של תפלין של יד. והיה כעץ שתול על פלגי מים, והרי פרשה פי האדם עץ השדה, שצריכים לשלשה גלגולים אליו, כמו שבארה ישלש אדם שנותיו וגו'. ופרשה בעלי המשנה, בשבת אין עולין באלן, ואין רוכבים (סוכים) באלן, ואין משתמשים באלן.

נהורא דילהון לארבע סטרין דעלמא, והאי אקרי כוכבא דנציץ מתרי סטרי דרום ומזרח. ומתנהרי אלה ורבוה רבון כוכביא דנטלי זיהרא ונציצו מגו נציצו דנהיר מן שמשא. שמשא דמשקופא (נ"א משקופא דשמשא) פד נהיר במטלנוי נהרין מנה פל אנון כוכביא דנהרין ונציצין פל אנון כוכבא אומנא. אף על גב דסתים לבתר נפיק וזהיר עלה חד ממנא ויגזריאל"ל שמה.

וכד האי כוכבא אומנא נפיק ונציץ ולא אסתים, פדין ההוא ממנא נחית (נ"א נפיק) שלמא לההוא סטרא. וכד בוצינא דקרדינותא עביד משחתא לעלא ותתא, וכלא אסתמך וננהיר ונגיד אתערותא דרקינא עלאה לקבלה דמזרח, ואיהו אתער לקבלה דמערב, וסימנו (ישעיה מא ב) מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו. פדין כל אנון ממנן דקימין על כוכביא, פלהו יובילון נהירו דאנפין מגו שמשא, פד נטיל שמשא למשקופא חדא דקאי משקופא דבילגא. פדין ההוא כוכבא דנציץ נהיר מגו חילא דחד ממנא דנטיל פד נטיל שמשא. (דף קכז ע"א) (עכ"פ וכאן תחלת ענין ונראה שצריך להתחיל).

ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ו) מסטרא דתפלין דרישא. צאן ועבד ושפחה מסטרא דתפלין דיך והיה כעץ שתול על פלגי מים, (תהלים א ג) והא אוקמוה (דברים כ יט) פי האדם עץ השדה. דצריכין לשלש גלגולין לגבה, כמא דאוקמוה ישלש אדם שנותיו וגו'. ואוקמוה מארי מתניתין בשבת אין עולין באלן, ואין רוכבין (נ"א סוכים) באלן, ואין משתמשיין באלן.

גלגולים אליו, כמו שבארה ישלש אדם שנותיו וגו'. ופרשה בעלי המשנה, בשבת אין עולין באלן, ואין רוכבים (סוכים) באלן, ואין משתמשים באלן.

את זה בדרך סוד אני שואל אותך, המנורה הקדושה, ולא בפשיטות של בעלי המשנה הגופניים, אלא של בעלי המשנה השכליים שעליהם נאמר והמשכלים יזהרו. אמר לו, זמן זמן, אמר אני, שאני מצד העץ שנקרא עץ החיים, שנטוע בשבת המלכה, שלא צריך שום אדם להשתמש בה, כמו שבארתי, כל המשתמש בכתר - עובר. וזה השם המפורש שעולה לחשבון אדם. ופרשה רבותינו, כל המשתמש בשם המפורש, נעקר מן העולם.

אמר לו, ברוך אתה המנורה הקדושה, שבנדאי כף הוא, שבימות החל שולט עץ הדעת טוב ורע, שהוא אדם של ויצר, ביצר הטוב וביצר הרע. וזה שכתוב (בראשית ב') ויצר ה' אלהים את האדם, והוא עץ הדעת טוב ורע שחטא בו אדם, וזהו מטטרו"ן שהוא עבד ששולט בששה סדרי משנה והוא גופני, ושולט בששת ימי החל, שהם חלין של טמאה וחלין של טהרה, וממנו נתנו ששה סדרי משנה באסור והתר, טמאה וטהרה, כשר ופסול.

ובו ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. ואין עבודה אלא תפלה, שבו צריך אדם להיות כעבד המסדר שבחיו לפניו, וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד המקבל פרס מרבו והולך לו. אבר בשבת המלכה, ששולט בה עץ החיים ולא עץ הדעת טוב ורע, פרשה שאין משתמשים באילן שום שמוש, וכל המשתמש בכתר - עובר, ולא עולים בו ולא סומכים בו להשתמש, שלא יקצצו בנטיעות, שאין שם קצוץ ופרוד בעץ החיים.

הוא בארז רזא אנה שאיל לך בוצינא קדישא ולא בפשיטו דמארי מתניתין גופניים. אלא דמארי מתניתין שכליים דאתמר עליהו והמשכלים יזהרו. אמר ליה סבא סבא אמא אנה דאנא מסטרא דאילנא דאקרי אילנא דחיי, דנטיע בשבת מלפתא, דלא צריך שום בר נש לאשתמשא בה. כמה דאוקמוה כל המשתמש בתגא חלף. ודא שמא מפרש דסליק לחשבון אדם. ואוקמוה רבנן כל המשתמש בשם המפורש נעקר מן העולם.

אמר ליה בריך אנת בוצינא קדישא, דבנדאי הכי הוא, דביומי דחל שלטא עץ הדעת טוב ורע, דאיהו אדם דוייצר ביצר הטוב וביצר הרע, הדא הוא דכתוב (בראשית ב') ויצר ה' אלהים את האדם. ואיהו עץ הדעת טוב ורע דחב ביה אדם. ודא הוא מטטרו"ן דאיהו עבד דשליט בשית סדרי משנה ואיהו גופני, ושליט בשית יומין דחל דאנון חלין דטמאה וחלין דטהרה. ומנה אתיהיבו שית סדרי משנה באסור והתר, טמאה וטהרה, כשר ופסול.

זבה (שמות כ ט) ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך. ולית עבודה אלא צלותא, דבה צריך בר נש למהוי כעבד המסדר שבחיו לפניו, וכעבד השואל פרס מרבו, וכעבד המקבל פרס מרבו והולך לו.

אבר בשבת מלפתא דשלטא ביה אילנא דחיי ולא עץ הדעת טוב ורע אוקמוה דאין משתמשין באילן שום שמוש, וכל המשתמש בתגא חלף. ולא עולין ביה ולא סומכין ביה לאשתמשא, דלא יקצצו בנטיעות, דלית תמן קצוץ ופרוד באילנא דחיי.

וְהָעֵץ שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע
צָרִיף לַעֲשׂוֹת בּוֹ פְּרוּד בֵּין טוֹב
לְרַע. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (בראשית ד) וַיִּבְדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.
וְצָרִיף לַעֲשׂוֹת בּוֹ קִצּוּץ שְׂיִהְיֶה
הָאָדָם בְּלִי יֵצֵר הָרַע, כְּמוֹ שְׁקוּצֵץ
אוֹתוֹ מִמֶּנּוּ וְהוֹרְגוּ בַּגְּרִיסָתוֹ. זֶהוּ
שְׁכַתּוֹב (תהלים קט) וְלִבִּי חָלַל
בְּקִרְבִּי. וַיִּכְנַד מ"ט מִן מַטְטְרוֹן
הֵם אַרְבָּעִים וְתִשְׁעַ פְּנִים טְהוֹר.
וּמִצְדוֹ שֶׁל סַמָּא"ל אַרְבָּעִים
וְתִשְׁעַ פְּנִים טְמֵא.

וְכִי שִׁזְנַכָה לַחֲבֵר ה' לְאַרְבָּעִים
וְתִשְׁעַ פְּנִים שֶׁל טְהוֹר, שֶׁהוּא
חֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה, נַעֲשֶׂה מִטָּה
לְהַכּוֹת בּוֹ אֶת יֵצֵרוֹ עִם הָאוֹת י'
שֶׁהִיא עֶשֶׂר מַכּוֹת, וְהִינּוּ ה"י מִן
אֱלֹהִים. וּמִשׁוּם כִּף נִקְרָא מִטָּה
הָאֱלֹהִים. וּבַעַל הַמִּטָּה הַזֶּה הוּא
ו', שְׁנַאֲמַר בּוֹ (שמות לד) הִנֵּה אָנֹכִי
כֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמּוֹךְ, שְׁכַרְת
עִמּוֹ בְּרִית עַל שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת
שֶׁל רַחֲמִים שְׁלֵא יִחְזוֹר רִיקָם
בְּתַפְלֹתוֹ. שְׁאֵלֶם בְּלִי ה"י כֹּא
רִיקָם.

וְזֶהוּ שְׁאֲמַר יַעֲקֹב, לִוְלִי אֱלֹהֵי אָבִי
אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי
לִי כִי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי (בראשית
לא). וְלָמָּה? מִשׁוּם שְׁנַאֲמַר בְּלִבְּךָ
וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי עֲשֵׂרֶת מַנִּים
(שם). וּבְאוֹת י' נַעֲשֶׂה לוֹ גַּס,
שְׁאֱלֹהִים הוֹצִיא מִמֶּנּוּ ה"י, נִשְׁאָר
אל"ם רִיק בְּלִי תוֹרָה שְׁבַעֲל פֶּה.
אֲבָל מִי שְׁמַתְפַּלֵּל תְּפִלָּה לַעֲץ
הַחַיִּים, לֹא יִחְזוֹר רִיקָם בְּתַפְלֹתוֹ
לַעוֹלָם.

וּמִשׁוּם זֶה יֵשׁ אֱלֹהִים מִהַצַּד שֶׁל
עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, וְיֵשׁ אֱלֹהִים
חַיִּים וְתַלְפָּה עוֹלָם מִהַצַּד שֶׁל עֵץ
הַחַיִּים, וְאֵין זֹכִים לוֹ אֲלָא בְּעֵלֵי
קַבְלָה, שְׂיוֹדְעִים אֶת סוּדוֹת
הַתּוֹרָה.

אָמַר לוֹ הַמַּגְנֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְאוֹתוֹ
הַזֶּקֶן, בְּמָה נוֹדַע מִי שֶׁהוּא בְּעֵץ

וְאֵילָנָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע צָרִיף לְמַעַבְדַּב בִּיהַ
פְּרוּד בֵּין טוֹב לְרַע. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
(בראשית א, ד) וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ.
וְצָרִיף לְמַעַבְדַּב קִצּוּץ בִּיהַ לְמַהוּי בַר נֶשׁ בְּלֵא
יֵצֵר הָרַע, כְּגוֹנָא דְקִצִּין לִיהַ מִנְהַ וְהַרְגֵה
בַּגְּרִיסָתֵהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים קט כב) וְלִבִּי חָלַל
בְּקִרְבִּי. וְלִקְבַל מ"ט מִן מַטְטְרוֹן אֲנוּן תִּשְׁעָה
וְאַרְבָּעִין פְּנִים טְהוֹר. וּמַסְטְרָא דְסַמָּא"ל
תִּשְׁעָה וְאַרְבָּעִין פְּנִים טְמֵא.

וּמֵאן דְּזָכִי לַחֲבֵרָא ה' לַתִּשְׁעָה וְאַרְבָּעִין פְּנִים
דְּטְהוֹר דְּאִיהוּ חֲמִשָּׁא חֲמִשֵּׁי תוֹרָה,
אֲתַעֲבִיד מִטָּה לְמַחָאָה בִּיהַ לִיִּצְרָה בְּאֵת י'
דְּאִיהִי עֶשֶׂר מַחָאָן וְהִינּוּ, ה"י מִן אֱלֹהִים.
וּבִגִּין דָּא אֲתַקְרִי מִטָּה הָאֱלֹהִים. וּבַעַל הָאִי
מִטָּה אִיהוּ ו' דְּאֲתַמַּר בִּיהַ (שמות לד ו) הִנֵּה אָנֹכִי
כֹרֵת בְּרִית נֶגֶד כָּל עַמּוֹךְ וּגו', דְּכֹרֵת עִמָּה בְּרִית
עַל תְּלִיסַר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי דְלֵא יִחְזוֹר רִיקָם
בְּצִלוֹתֵהּ. דְּאֵלֶם בְּלֵא ה"י אֲתִי רִיקָם.

וְדָא הוּא דְּאֲמַר יַעֲקֹב (בראשית לא מב) לִוְלִי אֱלֹהֵי
אָבִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי
כִי עָתָה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי (בראשית לא). וְאֲמֵאֵי בְּגִין
דְּאֲתַמַּר בְּלִבְּךָ (שם פסוק מא) וּתְחַלֵּף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי
עֲשֵׂרֶת מַנִּים (שם), וּבְאֵת י' אֲתַעֲבִיד לִיהַ גַּס.
דְּאֱלֹהִים אֲפִיק מִנְהַ ה"י, נִשְׁאָר אל"ם רִיק
בְּלֵא אוֹרִיתָא דְּבַעַל פֶּה. אֲבָל מֵאן דְּצִלִּי צְלוֹתָא
לְאֵילָנָא דְּחַיִּי, לֹא יִחְזוֹר רִיקָם בְּצִלוֹתֵהּ לַעוֹלָם.
וּבִגִּין דָּא אִית אֱלֹהִים מַסְטְרָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב
וְרַע, וְאִית (ירמיה י י) אֱלֹהִים חַיִּים וּמְלַף
עוֹלָם מַסְטְרָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי וְלֹא זָכִין לִיהַ אֲלָא
מְאִרֵי קַבְלָה דִּידְעִין רִזִּין דְּאוֹרִיתָא.

אָמַר לִיהַ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא לְהוּוּא סְבָא בְּמֵאֵי
אֲשַׁתְּמוּדַע מֵאן דְּאִיהוּ בְּאֵילָנָא דְּחַיִּי
דְּאִיהוּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימ"ה בְּעֶשֶׂר אֲתוֹן

החיים, שהוא עֶשׂר ספירות
בְּלִימ"ה בעֶשׂר אותיות של השם
המפְרָשׁ, שהוא אָדָם של אַצִּילוֹת,
שֶׁכֶּף עולה יו"ד ה"א וא"ו ה"א
לְחֻשְׁבוֹן אָדָם, לְמִי שֶׁהוּא מֵהַצַּד
שֶׁל אָדָם שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע,
שֵׁישׁ בּוֹ אָדָם טוֹב וְאָדָם בְּלִיעֵל?
אָמַר לוֹ הַמְנוּרָה הַקְדוּשָׁה, בֵּין
אָדָם טוֹב שֶׁל עֵץ הַדַּעַת לְאָדָם
שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, יֵשׁ בָּהֶם חֲלוּף,
כְּמוֹ וְהַבְדִּילָה הַפְּרֻכָּת לָכֵם וְגו'.
שֶׁזֶה בְּפִרְיָאָה וְזֶה בְּאַצִּילוֹת. נוֹדַע
מִי שֶׁהוּא מַעַץ הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ,
וְדָאֵי כְּשִׁמְנִית תְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ,
מִתְּפַחַן לְהַכְנִיס כָּל אֱלֹהִים אַחֲרֵים
תַּחַת שְׁלִטוֹן הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה
שֶׁהִיא הַתְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁל
הָאָדָם, וְלַהַכְנִיס אֶת כָּל הָאֱמוּת
תַּחַת יַד ה' שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה
הַתְּחוּנָה.

מִשּׁוֹם שֶׁבְּגִלוֹת נֶאֱמַר (משלי ל) תַּחַת
שְׁלוֹשׁ רְגֵזָה אֶרֶץ, תַּחַת עֶבֶד כִּי
יִמְלוֹךְ וְנָכַל כִּי יִשְׁבַע לָחֵם,
וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֻרָתָהּ. וּמִשּׁוֹם
זֶה תְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ וְיָד, לְהַכְנִיס
שִׁפְחָה תַּחַת גְּבֻרָתָהּ לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה. וּבַהֲזָכְרוֹת שִׁבְפָנִים
שֶׁכְּלוּלִים בָּהֶם שֶׁהוּא שְׁקוּל
לְתוֹרָה, צְרִיף לְהַכְנִיס עֶבֶד תַּחַת
רְבוֹ לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וְזֶה נִקְרָא
הַבֵּן שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וּשְׂכִינְתּוֹ. זֶהוּ שִׁכְתוּב כֹּה אָמַר ה'
בְּנֵי כְּכָרִי יִשְׂרָאֵל. וְאַלֶּה שְׁעוֹשִׂים
אֶת זֶה, נֶאֱמַר בָּהֶם בְּנִים אֲתֶם לִי
אֱלֹהֵיכֶם. וּמִשּׁוֹם זֶה אָמַר אֵל
תְּהִיו פְּעֻבָּדִים הַמְשַׁמְשִׂים אֶת
הָרַב עַל מְנָת לְקַבֵּל פָּרֶס.

וְכִי שְׁעוֹשֶׂה אֶת הַמְצוּהָ הַזֹּאת עַל
מְנָת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים אַחֲרֵים שֶׁל
עֲבוּדָה זָרָה שֶׁתְּהִיָּה לְשִׁעְבוּדוֹ,
וְהָאֱמוּת שֶׁלְמַטָּה לְשִׁים תַּחַת יָדוֹ,
אֵין נוֹתְנִים לוֹ נִשְׁמָה אֶלָּא מֵצַד
הָעֶבֶד הַזֶּה. וּמִשּׁוֹם זֶה אִם כְּבָנִים
וּפְרִשְׁיָה חֻכְמִים, שְׁלֵא יִתְעַסֵּק אָדָם

דְּשָׂמָה מִפְרָשׁ דְּאִיהוּ אָדָם דְּאַצִּילוֹת דְּהַכִּי
סְלִיק יו"ד ה"א וא"ו ה"א לְחֻשְׁבוֹן אָדָם. לְמָאן
דְּאִיהוּ מִסְטָרָא דְּאָדָם דְּעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע
דְּאִית בֵּיהּ אָדָם טוֹב וְאָדָם בְּלִיעֵל.

אָמַר לִיהּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא בֵּין אָדָם טוֹב דְּעֵץ
הַדַּעַת, לְאָדָם דְּאִילָנָא דְּחַיִּי, אִית חֲלוּף
בְּהוּן. כְּגוּן (שמות כו לג) וְהַבְדִּילָה הַפְּרֻכָּת לָכֵם
וְגו'. דְּדָא בְּפִרְיָאָה וְדָא בְּאַצִּילוֹת. אֲשַׁתְּמוּדַע
מָאן דְּאִיהוּ נִשְׁמָתָהּ מֵאִילָנָא דְּחַיִּי, וְדָאֵי כִּד
מְנַח תְּפִלִּין עַל רִישָׁהּ מִתְּפַחַן לְאַעְלָא כָּל
אֱלֹהִים אַחֲרֵים תַּחַת שְׁלִטְנוּתָא דְּשְׂכִינְתָּא
עַלְמָה דְּאִיהִי תְּפִלִּין דְּרִישָׁא דְּבַר נֶשׁ, וְלְאַעְלָא
כָּל אֲמִין תַּחַת יַד ה' דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא תַּתְּמָה.
כְּגוּן דְּבְּגִלוֹתָא אֲתַמַּר (משלי ל כא) תַּחַת שְׁלֹשׁ רְגֵזָה
אֶרֶץ וְגו', תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְנָכַל כִּי
יִשְׁבַע לָחֵם וְגו', וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֻרָתָהּ
וּבְגִין דָּא תְּפִלִּין דְּרִישָׁא וְיָדָא לְאַעְלָא שִׁפְחָה
תַּחַת גְּבֻרָתָהּ עַלְמָה וְתַתְּמָה. וּבַהֲזָכְרוֹת דְּלְגָאוֹ
דְּכְלִילֵן בְּהוּן דְּאִיהוּ שְׁקוּל לְאוּרִינְתָא, צְרִיף
לְאַעְלָא עֶבֶד תַּחַת רְבוֹ עַלְמָה וְתַתְּמָה. וְדָא אֶקְרִי
בְּרָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתָּהּ. הָדָא הוּא
דְּכְתִיב (שמות ד כב) כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי כְּכָרִי יִשְׂרָאֵל.
וְאֵלֶיךָ דְּעֶבְדִּין דָּא אֲתַמַּר בְּהוּן (דברים יד א) בְּנִים
אֲתֶם לִי אֱלֹהֵיכֶם. וּבְגִין דָּא אָמַר (פרקי אבות)
אֵל תְּהִיו פְּעֻבָּדִים הַמְשַׁמְשִׂים אֶת הָרַב עַל מְנָת
לְקַבֵּל פָּרֶס.

וּמָאן דְּעֶבֶד פְּקוּדָא דָּא עַל מְנָת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים
אַחֲרֵים דְּעֲבוּדָה זָרָה לְמַהוּי לְשִׁעְבוּדָהּ,
וְאֲמִין דְּלְתַתְּמָה לְשׁוּיֵי תַּחַת יָדָהּ, לָא יְהִיבִין
לִיהּ נִשְׁמָה אֶלָּא מִסְטָרָא דְּהָאֵי עֶבֶד. וּבְגִין דָּא
אִם כְּבָנִים אִם פְּעֻבָּדִים. וּבְגִין דָּא (תהלים א ב) כִּי
אִם בְּתוֹרַת ה' חֲפָצוֹ. וְאוּקְמוּיָהּ רַבְּנֵן דְּלִית
אִם פְּעֻבָּדִים. וּמִשּׁוֹם זֶה (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חֲפָצוֹ. וּפְרִשְׁיָה חֻכְמִים, שְׁלֵא יִתְעַסֵּק אָדָם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

אמרו חז"ל לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י ד"ה ב' ל"א ד')
 ובוהר הקדוש (פרשת בשלח דף סב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון?
 שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעיים וקיבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וכו' להכמה עליונה.
 ועל זה נקראו דור דעה, והם היו בני האמונה ולהם ניתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה.
רואים מהזוהר הקדוש שיעקר נתינת התורה ניתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (מט יא), כתב:
 שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל בינה של תורה,
 וביאור הדברים שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה. (גם זין גימטריה "סוד").

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"). **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**